

ZAMILOVANÝ VODNÍK

Filip byl mladý vodník, který opustil svůj rodný rybník a vydal se do světa hledat si nevěstu. Možná se divíte jeho jménu, které se hodí spíš pro člověka a k vodníkovi se docela nehodí. Máte pravdu, jeho celé jméno bylo totiž Filipendula. Vodníci si však jeho jméno zkracovali a málokdo mu řekl jinak než Filip. Tak tedy začněme popořádku. Filip měl kraj, kde se narodil, moc rád, ale chtěl si najít nevěstu a žádná vodnice v okolí se mu nelíbila. Rozhodl se tedy, že se vydá do světa, aby si našel ženu, která se mu bude líbit. Když se vydá na cestu člověk, může jít, kudy ho napadne, u vodníků je to však jiné. Ti se nemohou vydat jen tak přes les nebo louku. Takový vodník musí jít podle toku potoka nebo řeky, zkrátka někde nablízku musí být voda. Ono chvílku bez vody vodník vydrží, ale je z toho celý nesvůj, raději má nějaký rybníček nebo potůček v dohledu.

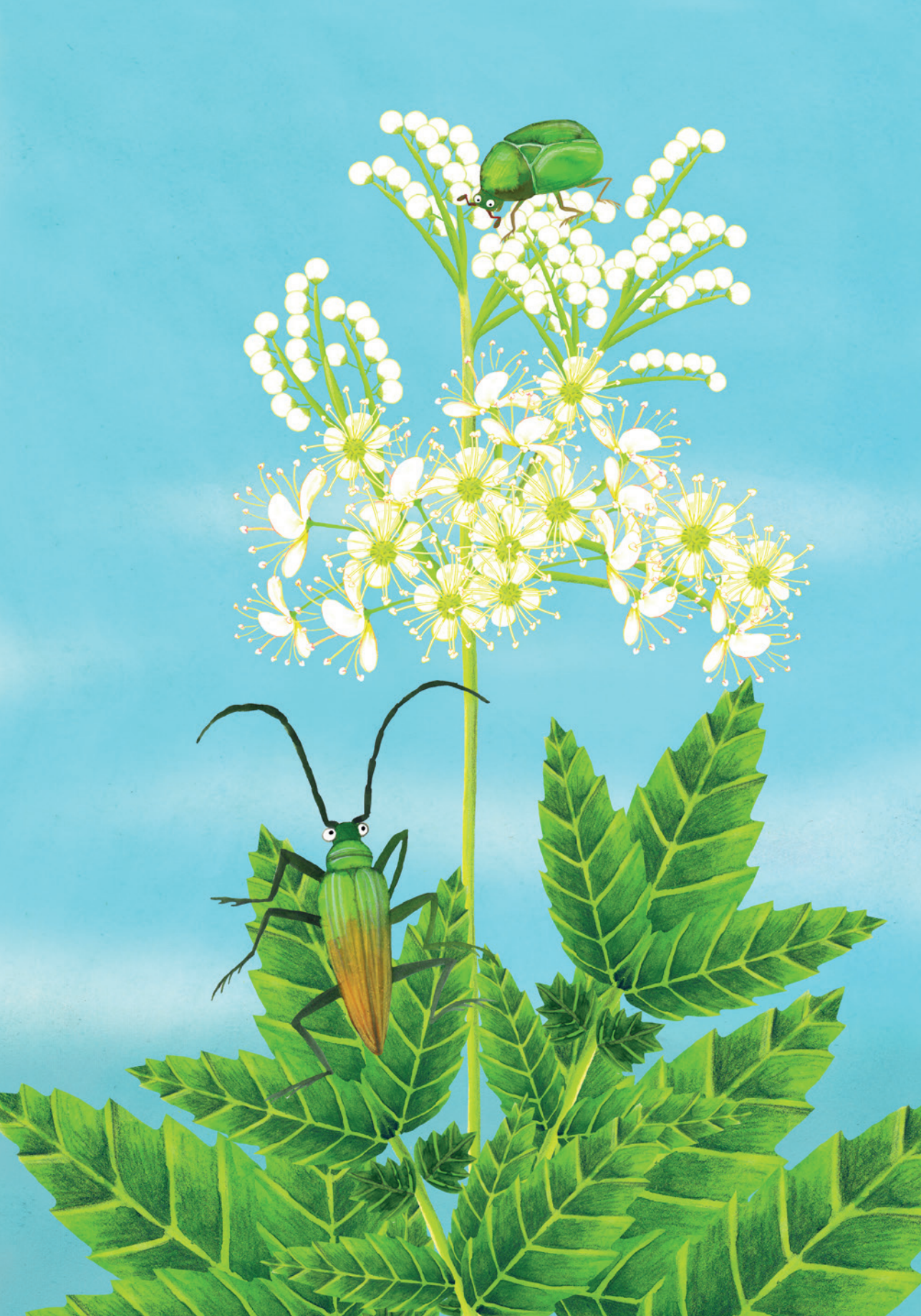
Filip se tedy vydal do světa po proudu potůčku a chodil a trmácel se už několik dní, ale žádná vodnická holka, kterou po cestě potkal, se mu nelíbila. Začínal už zoufat, že snad žádnou nevěstu nenajde. Když jednou odpoledne došel do vesničky, kde u potoka seděla krásná modrooká dívka s dlouhými vlasy spletenými do dvou copánků. „Ta je krásná,“ pomyslel si vodník, který se do dívky hned na první pohled zamiloval. Sedl si na kraj potoka do rákosí, aby ho dívka nespatriła, a zamilovaně na ni hleděl. Anička, jak se dívka jmenovala, prala u potůčku prádlo. Pracovala jako služebná u hospodáře, který měl pět dětí, a chodila každý den k potoku prát. Filip byl jako omámený, tak líbeznou tvář ještě nikdy neviděl. Ke své škodě byl plachý, to znamená, že se styděl a bál se na Aničku promluvit.

Tak tam jen tak seděl a sledoval, jak pere. Když Anička odešla, posmutněl, ale řekl si, že tady zůstane a bude čekat, jestli se ukáže i zítřka. Opravdu, druhý den Anička zase přišla práť, jenže Filip se opět neodvážil vylézt z rákosí a jen tam tak tiše seděl a díval se na ni. Tak to šlo den za dnem, až se jednou osmělil, vylezl ze své skrýše a šel k Aničce blíž. Anička byla tak zabraná do práce, že si ani nevšimla, že u ní někdo stojí. Když se otočila, hrozně se lekla. Filip se nezmohl ani na slovo a vydal ze sebe jen: „Brekeke brekeke.“

Aničku to vylekalo ještě víc, na nic nečekala, popadla koš s prádlem a utíkala domů. Filip byl smutný, sedl si na místo, kde Anička prala, a zamýšleně se díval do dáli a seděl tam až do druhého dne a vyčítal si, že Aničku vyděsil. Chtěl se jí omluvit a vysvětlit jí, že není zlý a nechce jí ublížit. Srdíčko mu zaplesalo, když uviděl druhý den, jak si to Anička s košem prádla zase míří k potoku. Vyskočil z trávy a chtěl se jí rozběhnout naproti, aby jí vše vysvětlil. Ale když Anička viděla, jak k ní běží vodník, lekla se a utekla pryč. Jestli byl Filip smutný předtím, teď byl smutný ještě víc. Sedl si k potoku a čekal na druhý den, jestli se Anička ukáže. Jenže ta nepřišla, protože se bála, že uvidí zase vodníka. Začala chodit práť prádlo jinam. A co na to Filip? Byl smutný, chodil vesnicí a hledal svoji Aničku. Samozřejmě že v tak malé vesnici nebyla práce Aničku najít, sedávala o kus dál a prala prádlo jinde. A co myslíte, zkusil k ní Filip přijít a vše jí vysvětlit? Ne, nepřišel, měl strach, protože nechtěl Aničku zase vylekat.

Každý vodník může čarovat, a tak Filipa napadlo, že by se mohl proměnit v něco krásného, třeba v nějakou květinu, a být tak Aničce nablízku. A tak se stalo, že co nevidět u potoka vyrostla krásná, vysoká, voňavá květina. Anička si jí hned všimla a podivila se, kde se tu ta zvláštní květina tak zčistajasna vzala. Zpovzdálí se za Aničkou ozvaly hlasy, to byly ženské, které šly také práť prádlo. „To jsem ještě neviděla, aby se vodník proměnil v květinu,“ podivila se žena, která to celé zpovzdálí sledovala. „To byl určitě ten roztoužený vodník, který tě tehdy vylekal. Asi ti chce být nablízku,“ smály se ženy.

„Ale sluší mu to víc, než když byl zelený,“ dodala z legrace Anička. Filip to všechno slyšel a už ho ani nenapadlo, aby se proměnil zpátky. Byl šťastný, že může být své Aničce nablízku, i když v jiné podobě. Z žertu začaly ženy téhle rostlince říkat tužebník, a tak jí tohle jméno zůstalo dodnes.

Není obvyklé, aby si vodník vzal jinou ženu než vodnici. Ale věřte tomu, že spousta vodníků by po lidské nevěstě toužila. No, řekněte sami, až zase někdy půjdete kolem nějakého potoka nebo rybníka a uvidíte tužebník, je dost možné, že právě tady prala kdysi nějaká žena prádlo. Dost možná proto se rostlina tužebník latinsky nazývá Filipendula, na počest tohoto zamilovaného vodníka. Tehdy totiž jeho proměnu viděl i jeho kamarád, který se vydal do světa stejně jako on. A tenhle příběh pak mezi vodníky vyprávěl.

V pohádce zaznělo jméno rostliny tužebník.

Tužebník jilmový roste rád na vlhčích místech, jako například u potoků. Je to navíc léčivá bylinka, která se v lidovém léčitelství používá jako pomoc při chřipce.